

I O A N N I S

FERRARI MON-
TANI COMMEN-
TARIUS,

*Omibus qui in iure, foroq; iudiciario uersantur,
oppidò utilis, & rerum quotidianarum plenus.*

DE

Appellationibus, & earum uera ratione.

Supplicandi usu.

Restitutione aduersus rem iudicatam.

Exceptionibus, quæ sententijs obijciuntur.

Impedimentis executionum.

Recusationibus iudicum.

V I R T U T E D V C E S

C O M I T E F O R T V N A .

L V G D V N I A P V D S E B.
G R Y P H I V M ,

1542.

A M P L I S S I M O,

CONSULTISSIMOQUE VI-

ro Ioanni Halico, Iuris utriusque doctore,

& Principali Consiliario, Io-

annes Ferrarius

S. D. P.

COGITANTI mihi, uir amplif-
sime, quis nam rerū sit status, quæ tem-
porum nostrorum conditio: parum sese
offert, quod à ueteri illa & civili insitu-
tione non sit alienum. Porro, ut reliqua
mortalium negotia præterierim, quotum esse existimas
quenque ex ijs, qui pueritiam statim ab incunabulis,
ut ita loquar, melioribus disciplinis quasi educandam su-
scipiunt, in quibus non desideres, quod ad morum, uitæq;
integritatem pertinet? in hoc grauius peccantes, quod
innocentiam illam offendunt, cui maxime fuerat parcen-
dum. Nō enim dici potest, quā citò imbibat puer ea, quæ
in morum suorum Magistro uitia & conspicit, & obser-
uat: minus obfutura, si ulla conditione possent emendari.
Quandoquidem Reipublicæ præparatur, in qua non mo-
dò ipse rectè uiuere, sed etiam alijs bene uiuendi rationē
ostendere debet: ut sic publicè quoque præstaret, cuius
gratia disciplinarum Emporia est sectatus. Cæterum ex
ipsis quoq; morum scholis corruptus in ciuitatem profi-
ciscitur, ubi tam abest ut meliorem uitæ speciem sit inuen-
turus, ad quā ipse interim rectius cōponatur, quā quod
maximè. Cum nullam hodie fermè sit inuenire Rempu-
blicam, quæ non sui dissimilis, prauæ consuetudinis cor-
ruptela

DE APPELLA

TIONIBVS, EARVMQVE
VERA RATIONE, LIBER
PRIMVS.

Vsum appellandi, non tam utilem quàm ne-
cessarium, & quare introductus.

CAPVT I.

NE ILLOTIS, quod aiunt, pe-
dibus susceptam commentandi ratio-
nem adgrediar, operæpretium mihi
facturus uideor, si de appellationis
origine, atq; item usu aliquid prius
degustauero, quàm rem ipsam expo-
nere incipiam. Porro ad deuincien-

Lex nature. dam hominum uitam, Lege opus erat, quæ cum summa sit
ratio, ut quidam apud Ciceronem definiunt, insita in na-
tura, iubens ea quæ facienda sunt, prohibensq; contraria,
Ius constituit, omnibus, quibus recta est ratio, datum. Vnde
ad iustitiam illam ciuilem nos esse natos nemo non in-
telligit, qua aliura alio participamus, æquum ab iniquo di-
scernimus, neminem ledimus: atq; ut semel dicam, quod no-
bis fieri nolumus, alteri nequaquam facimus: quam societa-
tem, coniunctionemq; si intemeratam obseruaremus, nihil
præstabilius foret, nihil unū uni tam simile, tam par, quàm
homines inter nosmetipsos essemus: tantum abest, ut quem
iniuria afficientes, quod suū est, ipsi non tribueremus. Cæ-
terum cū uel ~~etiam~~ illa, uel quisquis est, qui humane, adeoq;
sociæ uitæ tantam felicitatem inuidet, effecisset, ut depraua-
tio cōsuetudinum, atq; opinionum uanitas, animorum im-
becill

